

NEVTEPEŃO
POPRIJĚTA DEVICA MARIJA

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEĀEN LIST.

Vrejūje ga: KLEKL JOŽEF, vpok. pléb. v Ārenslovcih

Vsebina.

Klekl Jožef: Tretji Red Sv. Frančiška	161
Jožef: Čast sv. Jožefa	168
Miroslav: Marija Kralica	169
—: Jezus reši sv. Petra...	171
—: Nebésa	171
—: Svéta Monika	175
Naroden: Podobe iz življenja vogrskih slovincov . .	181
—; Mesec Jezušovoga Srca	182
—: Sv. Ivan krstitelj	183
—: Novi popolen odpústek. Greh najvékša nesreča .	185
—: Glási	186
—: List za deco	188
Pošta i odpústki	192

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar. Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj da vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec slúži edna sveta meša.

Čisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJÜJE GA :

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Z dovoljenjom višešnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8 ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovenom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Tretji Red Sv. Franciška.

Navuk za junij!

„Ali jête, pijête, ali kaj drugoga delate, vse k časti Božoj delajte.“
(I. Kor. X. 31.)

Dragi Tretjeredniki!

Kaj to pomeni „vse k Božoj časti delajte“? Delajte vse tak, da se po tom deli Bog počasti, odiči. Jesti i piti zato,

naj si glad i žejo poteremo, je ne gréh, nego Bogi na čast je pa li ne. Jestí i piti zato, naj moremo živetí, delati je ne grešen namen, ali k Božoj časti je li ně.

Ki samo zato jê, ali pijé, naj vživa, to je samo zavolo tistoga veselja, tistoga dobrega čútenja, štero rodi pun želodec, dobra jed i pijača, tisti máli greh včini.

Ki jê zato, ka ga natura na to vleče, ne greši, nego ne stoji na višioj stopnji, kak stvar, štera túdi mûče hrže, breči, kûneka, krnjaovče za hráno.

Ki jê i pije zato, naj ne merje, naj more delati, dela, kak razumno bitje, ali ne kak kršćansko bitje, štero pozna pravoga Bogá. Ne greši z tem namenom, ali ne odiči Bogá túdi ne. Z pogani, ki bolvane (malike) molijo je takši v ednoj vrsti.

Bogi na čast jê i pijé samo tisti, ki si zato privošči hrano i pitvino, naj more dužnosti svojega stana z doblenov močjov verno spuniti, da Bog tak želê.

Naj bi Bogi na čast znali jesti i piti, mamó v tretjem redi zapovedano, kaj zvün njega je dužnost túdi vseh kršćenikov, najmre pred jelom i pilom, kak i za jelom i pilom Bogá moliti. Z pomočjov Jezušovoga Srca si premislímo, 1) zakaj smo dužni moliti, 2) kaj smo dužni moliti, 3) kak smo dužni moliti pri stoli. Te svete reči nam pa naj prinesejo milošć, da bomo odsehímao Bogi na čast mogli jesti i piti.

a) Zakaj smo dužni pred jelom i pilom, za jelom i pilom moliti? Naj spunimo Jezušovo zapoved, štera nam veli „*Varüjte se pa, da vaša srca ne bodo preobložena v nemertüčlivosti i pijanosti*“ (Luk. XXI. 34.) Človeča natura je poželiva, poželiva na prepovedano. Naj si njeno neredno poželivost do jestvine i pitvine moremo potreti smo dužni moliti. Gda človek pred sebov vidi hráno i pitvino, čeravno je ne potrebüje več, žele jo pa li. To nam posvedoči greh nezmernosti v jestvini i pitvini.

Naj si to zelenje moremo zatreti i v pijanost pa nezmer-
nost ne privolimo, smo dužni moliti. Sv. Augustin pravi :
„Što je tisti, ki bi meje zmernosti eno malo ne prestopo?
Što koli je té, je veliki i naj slavi tvoje Imé, ali jaz sem
ne tisti, da jaz sem eden grešnik“. (Conf. X. 31.) Če se
té veliki svetnik toži zavolo nezmernosti, kaj naj bi mi
grěsniki pravili? Zato pa molimo pobožno pred jelom-pilom
i po jeli, pili, naj konči z velikov nezmernostjov ne zag-
rešimo.

b) Dužni smo moliti nadale zato, ka nas naš g.
Jezuš Kristuš z svojim zgledom túdi na to vči. Sveto
pismo nam pravi, ka se je on na nébo zgledno, preden
je na čuden način krüh blagoslovo i jezero ^{šuh} sahtano.
Sv. Ivan zlatovüstni piše na to gledoč: „Gda je Kristuš
krüh čüdno povnožo, zgledno se je na nébo, z enkraj naj
svoje reči zapečati, zdrügikraj pa naj nas vči, da mi ne
smemo k stoli stopiti brez pobožnoga zezávanja Boga, ki nam
den od dneva dava vsakdenesnji krüh. (Hom. 50 in Matth.)
Sv. Hilarij pa piše. „Kak so apoštolje molili preden so pili,
ravnok so túdi hvalo dali, gda so že pili, zato se pravi :
„Te, gda bi zahvalno pesem spopevali, so vöšli“ (Marko
XIV. 26.) i to zato, naj se ti včiš moliti, kda k stoli, ali
od stola ideš.“

Če Jezuš, ki ze vsem láda, koga je vsaka reč, z
molitvov prosi jesti, piti i z molitvov se zahvali za to,
oh keliko bole smo dužni mi to včiniti, ki si z svojimi
grehi ne slüžimo drügo, kak glad i žejo pa li vsega v
obilnosti od njega dobimo.

c) Gda se je sv. Pavel rešo na morji, da se njemi
je ne ladja razbila, „je vzeo krüh i zahvalo Boga pred
vsemi i gda ga je razlomo, je začeo jesti“ (Dj. Ap. XXVII.
35) čitemo v sv. pišmi. Prle zahvalo i te začeo jesti.
Pa ne meo drügo od sühoga krüha. Od Boga je vsaka
reč, za vsako bodimo zahvalni, pred tov naj prostejšov
hranov i pitvinov túdi molimo i jo dobrimi Bogi zah-

valimo. Voda je prosta reč, ali če je na dolgoj poti v velikoj vročini ne dobiš, jeli kak strašno ti fali? Tū spoznaš zdaj, gda je nemaš, kak veliki dár je. Bogatec, od šteroga Jezuš v evangeliumi guči, je v življenji zametavao vodo, ali gda je v pekli goro je kričao, da bi Lazar samo prst namočo v njo i z tov ednov kaplicov bi njemi strašno žejo gasio. V pomenkanjij spoznamo, kak velike vrednosti je ta nájprostejša jed i pijača, bodimo zato za vse Bogi vsikdár zahvalni, kak je apoštol bio za sūhi, trdi krūh.

d) Po zgledi Jezušovom i apoštolov so krščeniki starih, prvih časov pred jelom-pilom i po njem molili, kak nam sporoča Tertullian i sv. Ephrem, šteriva sta v prvih stoletjah krščanstva živela. Te prvi piše: „*Prle ne prise-demo, kak k Bogi ne zmolimo*“ (Apol. s. 39.) Te drūgi pa: „*Ze vsem spoštūvanjom, bogabojaznostjov drži regulo: Če bi ravno dvakrat meo mál, brez molitvi nikdar ne vživaj hrane*“. (Adht. I. tom. 2.)

Po stopnjah Jezuša, svetih apostolov, i starih, svetih krščenikov hodimo i molitvi niti pred niti za jelom-pilom ne opūstimo, če bi ravno slaba bila hrana i prosta pitvina.

2. Drūgo pitanje je, — kaj smo dužni moliti? Določena je niedna molitev nê, samo to, ka smo dužni moliti. Slobodno se zato kakšakoli molitvica v té namen oprávi. Ne je potrebno stolnoga blagoslova moliti, zadosti eden očanaš, edna zdravamarja, edno pobožno zdihávanje, križanje, naj samo človek oprávi vse to tak pobožno, kak se molitev že more oprávlati. V betegi, v velkoj skrbi, velikoj sili, zgledni se pobožno v nebo v té namen i zadosta si včino. Jezus je tūdi tak včino. Svetejše pa nišče ne znao moliti, kak on. Glávna rēč je samo to, naj moliš. Edno bi pa ešče prepóračao vam vsem, dragi krščeniki.

To je pa, ka bi prikapčili k vašoj stolnoj molitvi kakše krátko pobožno zdihávanje. Nega hiže v čerenslovskoj fari-dosta celô nê, v šteroj ne bi bila bár edna kotriga živoga rožnoga venca. Na novi skrovnostáh sam dao natiskati takše krátko zdihávanje, štero se lahko pri vsakoj molitvi oprávi k stolnoj se zato túdi lahko prikapči. K tomi se privadite i molitev bo mêla dober dihék, bolšega odj naj-tečnejše hrane i najzdravejšega staroga vina. Ki je ne v rožo si pa lahko iz svetoga pisma, ali drúge knige po-božno krátko zdihávanje zeberé i pri stolnoj molitvi oprávi. Ki pa to lepo navado má, da vsaki dén premišlava verske pravice, naj z toga premišlávanja naberé sád za zdihá-vanje k stolnoj molitvi. Ki bo to delao bo nasledüvao, človeka, ki si rožo vtrgne zajtra v gredaj i si jo na dén večkrat pridehne.

3) Ob tretjim, kak moremo pred i za jelom pilom moliti? Sv. Pavel apoštol piše k Timoteji „*vsaka reč boža je dobra i nikaj se ne sme zavrči, kaj se zahvaljenjom vživa, posvečena je najmre po Božoj reči i po molitvi*“ (I. Tim. IV. 4. 5.) Iz têh rečih je razvidno, kak se more moliti. Tak, ka se nieden dár ne sme zavrči, z molitvi vü zap-réti; tak ka se z hvalodávanjom more vse vživati, tak, ka se zajtrek, obed, i večerja more posvetiti po našoj molitvi. Kak da je to mogoče? Če dobro, pobožno mo-limo. Nájlepše je na glás moliti, i mati vsakojački more pri molitvi nazoči biti. Nadale moliti ne samo domá, nego gdekod hodimo, bodisi da smo v krčmi, bodisi da smo med drúgoverniki. Túrka ne sram proti Meki se obrnoti ešče na vulici i moliti — pa krivo vero ma — krščenika, tretjerednika bi pa sram bilo svojemi Je-zuši čast, hvalo prikazati, ki ga z oltára gléda i z teli-kimi miloščami obsipáva? Gda so nemški knezi na spravišče prišli v Frankfurti vkúp, čeravno je večina luteranska

bila, je ne bilo sram Franc Jožefa vogrskoga krala i austrijanskoga cesara očivesno pred i za jelom Bogá moliti. Glejte zgled i ravnajte se ponjem.

Naj popolneša pa bo naša molitev stolna te, če jo združimo z dobrim čtenjom. Nê trebê dugo, pét minut čiteti iz svetoga pisma, ali druge pobožne knjige kaj, je tista práva začimba, po šteroj se vsaka hrana žmajno i tečno pripraví. Toga da bi se ljudjé navadili i nad čitetimi rečmi kaj dobroga med jelom gučali — oh gotovo bi nezmernosti velike i jezero drugih grehov več ne bilo na svêti. Srčno vam to vsem preporačam, posebno tretjerednikom. Nê je to žmetno. Ešče na gostúvanji se lahko zgodi, samo malo bojzlivosti pred svetom trbê pozabiti i malo več lúbéznosti do Jezusa si trebê spraviti. Jezus je pravo, ka gde dva ali trijé v njegovom iméni vkúp prišo, on je med njimi. Dobro čitenje meti je pa v njegovom imeni vkúp priti, da od njega je vsako dobro čitenjé, ki je cil našega življenja. On je zato tam nazoči, kje se oprávla takše čitenjé. Zato ne ga te tam grehov, da je on tam. Gda si pri prečiščavanji draga dúša, si ti pri stoli Jezusovom — gda pa ti dobro čiteš i si kaj takšega gučiš pri jeli-pili, je on pri tvojem stoli. Ne veseliš se njemi? Ne želéš ga lahko? Ne vidiš ga morebit rada prisebi? O znam, da bi rad bio žnjim dragi krščenik, rad ž njim jo, rad ž njim pio? Čiti od njega, guči si od njega pri máli i ž njim maš zajtrek, ž njim obed opraviš i ž njim večerjaš.

Tak, če delaš, boš jo i pio za Jezusa, zato ka on želé, naj moreš svoje dužnosti spuniti. I z tem kaj dosegneš? To, ka vsaki falaček, šteroga požmajaš, vsaka kaplica štero požreš, ti v nébi plačo správi. Zato jesti i piti, ka Jezus žéle je dobro delo, po šterom ti dúša vsikdár lepša i nebeska dika vsigdár vekša postáne samo ne mej na dúši smrtnoga greha. Glej, kak se po telovnoj hráni ešče dúša krepi, glej, kak velika sreča je v tretjem redi

biti, šteri te ešče jesti i piti tak vči, ka si z jelom i pilom tūdi nébo slūžis.

Sveta Gitra je edno noč v velikoj slabosti, ništerno grózdno jagodo zavžila, naj se malo okrepi i naj z tem Jezuša tūdi okrepi. To je bio njéni namen.

Kaj mislite, kaj njoj je Jezuš na to odgovoro? Té le reči: *Ti si mi z tem povrnola za tisto britko pijačo, štero sem jaz na križi za tvojo volo dobo, da jaz zdaj iz tvojega srca neskončano sladkočo vlečem. Z kém čistejšim naménom si ti meni na čast svoje tēlo okrēpila, z tem vekšov sladkočov se čūtim jaz okrepcanoga v tvojoj dūši*“ (Faber: Alles für Jesus.)

Vidite drage dūše, kak lahko je Bogi slūžiti. Nigdár ne trbé več trūda za dobro, kak za hūdo, ešče menje. Zato pa nakanimo se močno da bomo odsehmal vsigdár molili pred i za jelom-pilom, vsigdár vse samo zato vživali, ka Jezuš želē, vsigdár, količkaj malo dobroga kaj čiteli ali konči gučali pri stoli, naj tak Jezuša z jestvinov i pitvinov tūdi odičimo, sebe pa posvetimo.

On je pravo, ka či kupico mrzle vodé damo samo siromaki v njegovom imeni, njemi jo damo i on nam jo plača-kak ne bi plačao nam, če sebi vošćimo kaj v njegovom imeni, to je zato, da on žele, ve sebé v prvoj vrsti moremo lūbiti i bližnjega samo v drūgoj, to je tak, kak sebé. Tomi dobromi Jezuši, ki po nezmernosti v jestvini, po pijanosti je teliko razžaljen, naredimo veselje z svojim močnim obečanjom: Jezuš vsigdár vse samo zato ščem vživati, ka ti želēs i tak, kak ti želeš. Naj ti bo vsaki falaček, šteroga v zobe denem na diko, meni pa na dūšni hasek. Amen.

Klekl Jožef.

Čast svetoga Jožefa.

ekša je od vsakše človeče i angelske časti. Niden kral ali casar ne meo časti k njegovej samo spodobne. Angelje so vsi slugi boži, ne pa očevje. Sv. Jožef je pa meo nad Božim Sinom pravo očinsko oblast, čeravno njemi je teloven oča nê bio, i Bog je slůžo njemi i bogao njega. Gledajmo malo bole natenkoma to njegovo zvišeno čast.

V svetom pismi, to je po samom Gospodi Bogi je zvani za „moža Marije i očo Kristuša (Mat. I. 16. Luk. II. 27, 33, 48.) Ta imena so ravno zato nê prazna imena, nego majo v sebi tisto, kaj pomenijo. Dober Bog poleg svoje pravičnosti i modrosti nemore najmre praznoga guča delati. Da, ki sam pravi „*ka lůdje od vsake nepotrebne reči bodo mogli račun dati,*“ (Mat. XII. 36) kak bi mogo eo prazno reč povedati? Nê je zato prazna reč njegova, štera sv. Jožefa za Marijinoga moža i Jesušovoga očo zové, nego, kak tůdi vučeni Suáres vči, pomeni njegovo odičeno čast, od štere vekša se skoro ne dá misliti. Zato se po pravici lahko od njegove časti tůdi pravi z rečmi sv. Pavla „*Teliko vekši je od angelov, keliko načiše ime je više njih podedovao.*“ (herbao) (Hebr. I. 4.)

Sveti Jožef je bio v růdi z Božim Sinom, pa v najbližanjem růdi zavolo svojega čistoga zakona z Prečistov Devicov Marijov, ki je bila mati Sina Božega. Čast stvorenja je pa tem vekša, kem bliže stoji k Bogi. Za Bl. Dev. Marijov je zato svetoga Jožefa čast najvekša; on je za njov te prvi rod njegov i tak neizmerno više stoji njegova čast od časti apoštolov to je vseh důhovnikov Kristusovih. Apoštolska ali důhovniška oblast ma samo Kristušovo zaslůženje, njegove milošče pod svojov rokov, svetoga Jožefa čast pa samoga včlovečenoga Sinů Božega.

Ta velika čast sv. Jožefa se naznanůje z etimi rečmi

sv. pisma: „Jezus je podložen bio njima“ (Luk. II. 51. Jezus je bio podložen sv. Jožefi! S tem je vse povedano. S tem je ovado sv. evangelišta tisto čast, štere višine je človeči razum nê mogoči doséči, i štere velikost zato tak lepo razlagajo i tolmačijo svetniki, kak sv. Alfonz, sv. Terezija i. t. d.

Cornelij a Lapide piše gledoč na to oblast „Kristuš je po pravici slišo v družino Jožefovo; slišo je namreč k družini maternoj, mati pa k družini Jožefa, svojega moža. Na zemli je zato edna najčastnejša, ka več nebeska, i boža družina bila, v šteroj je hišni oča i zavolo toga tūdi prednjek i ravniteo Jožef bio, hižna mati je bila Blažena. Devica, sin pa Kristuš. V njoj so zato bile tri na svēti najvekše i najzvišenejše osebe, prva Kristuš, kakti Bog i človek, druga Devica, Boža porodnica, z Kristušom najtesneje združena, kak mati naravna; tretja pa Jožef, kak oča Kristušov po zakoni (nê po teli.) Zavolo toga ide Kristuši molba i boža čast, Mariji čast više vseh časti, Jožefi pa najvekša čast.“

Jožef.

Marija, Kralica nature.

Že znova zeleni je gáj,	Na tvojo čast se kinča breg,
Je lepši, kak sunčni migláj;	Tebé časti tūd rožni cvet,
Na poli rožice cveto,	In vetrič tihi, ki pihlá
Po logi pličice pojo,	Večer Tvo ime šepetá
Vsa diči te náráva	Noseč pozdráv zvonika,
Marija i pozdrávla.	Marija ti Kralica!

Dopūsti, da bom tūdi jaz
 Te žnao časlit' te lepí čas,
 In vzemi rada máli dár,
 S kem kinčat ščem jaz tvoj oltár,
 Glej venček tvojga sina,
 Ki roke ti obima.

Mirosláv.

Jezuš reši sv. Petra.

Jezus reši sv. Petra.

Vučeniki Jezušovi so se po jezeri Genezaret prek pelali rano po polnoči. Jezuš je nê bio med njimi. Naednok ga samo ovárajó po vodi hoditi. Zosagajo se; mislijo, da je prikazen. Jezus je vtoli, naj se ne bojijo. Sveti Peter se je šteo prepričati, če je zaistino to Jezuš. Pravo je zato njemi, naj smê pred njega tak po vodi hoditi, kak on hodi. Jezuš njem je dovoló. Zaprvíce je batrivno tlačó vodo, ali, gda se je valovje zdigavalo, te je več ne meo vûpanja, ka bi dale mogo po vodi priti. I glejte, kak zdvoji, se zača vtáplati. Ali dober Jezuš ga ne ostavi; k njemi stopi po vodi, ga za roko primle i v čun zdigne med milim karanjom: „maloveren, zakaj si dvojió?“ Vûpajmo se v vséh nevolaj, Jezuš nas more i šče tûdi rešiti.

Nebésa.*)

Veliko veselje vam oznanûjem, prijátelje moji, bratje moji, lûdstvo vsakoga národa i jezika i vsake dezele. Veselite se, sreča vas čáka, i neskončana i vekivečna sreča!“ — Tak zové vëra, naša svéta vera; tak zové katoličánska mati cérkev, prava Kristušova zaročnica, i to njeno zvánje doni neprenehoma od kraja do kraja svetá. Naj pride veselí glas „sreča vas čáka“ tûdi v naš list i vsrca njénih čítatelov.

Istina, lepi je návuk, svéte so pravice i prečûdne so skrivnosti naše vere. Vendar cio i konec, kam vse to meri, je le obdarilo, ki nam je oblûbleno. Radošt vekivečne sreče je sád odkûplenja, je cena predrage krvi Kristušove, z šterov je pomiro zemlo z nebési, nas rešo

*) Vzeto is knige Stöger Jánoša méšnika Jezušove družbe „Nebeska krona“. S. I.

peklenške oblasti, nas pozdigno k časti bože decé, ár nam zaslúžo vekivečno življenje.

Da, istina, tú na nevolnoj zemli, v suznoj dolini ne nindri práve sreče, ne za dúšo i ne za telo. Ali vzdignimo oči proti rajskim višávam : tam gori v božem mesti v svétom raji, v nebeskom kralestvi, tam gori nas čáka veselje brezi bolečin, mladost brezi starosti, nasičenje brezi navoljenja, slobodnost brezi meje, lepota brezi zamázka, mir brezi žaljenja, varnost brezi stráha, zveličanje brezi konca i kraja.

Pa čirávno je nebesko králestvo cio i konec vseh oblüb i sád naše vere, vendar je istina, da lúdje vse bole poznajo i se za vse bole pobrigajo kak za nebésa. Naj teda náš list krščenike navdúši, da bi nebesa radi premišlávali i si visokost svojega cila i konca pogosci posíavljali pred oči ; da bi bole na tenko spoznali, kak imenitno je naše pozvánje i kakše je bogástvo, štero je Bog pripravo zvoljenim.

Što nebés nigdár ne premišlávle, v némar pústi mogočno škér si jih prisvojiti i priti do vekivečne sreče; što se jih nigdár spomina, se sam odpove najčistejšemi veselji i tolážbi že tú na zemli. Što pa nebésa večkrát premišlávle i poglejúje njih radost, lepoto i blaženost pri posveti svéte vere, bo včasi skleno, si jih prisvojiti, náj pride na kelko šte. Vsebi nájde moč i srčnost proti vsakoj skušnjávi; britkosti življenja bode potrplivo prenášao i da njegov düh bo že na tom sveti kušao kaplico rajskoga (nebeskoga) veselja, bo v trpljenji pogumen (batriven), lübo bo jákost i tak bo srečen. Hasnovito je teda, da keliko moreš, premišlavleš nebésa. Trüden potnik zmirom misli na cio svoje poti, brodár misli na pristanišče, rob na rešitev. Zakaj nebi mislo krščenik na nebésa? I, da je to dugovánje v voskoj zvézi s srečov vsa-

koga krščenika, bi zaistino ne bi smeli od niedne verske pravice tak radi govoriti, ali od nje kaj poslušati, kak od té.

Nikaj nas ne bi smelo tak vleči kak miseo : Verjem vekivečno, srečno nebesko življenje!

Pa, ali je ne predrznost, štampati v te list opis tak velike skrivnosti?

Ali ne predrznost, či ščémo popisati nebésa i njih blaženost? Kak bi človek, ki je od rojstva slepi, popisávo lepoto svetlosti i fárbe? Kak naj slaba i komaj migajoča svetlost človeče pámeti s svojim siromaškim jezikom pove, kaj je dúševnoga, vekivečnoga i nebeskoga? Celo prorok, ki je bio vajeni z dúšnimi očmi glédati bože skrivnosti v deléšnji prihodnosti, od čúd, ki nas čakajo vnebésaj, ne znao drúgo povédati kak : „Nigdar ne bilo čúti, na nikša vúha ne prišlo, oko ne vidlo zvün tebé, o Bog, ka si pripravo tem, ki te čakajo.“ (Iz. 64, 4.) Túdi sv. Paveo, čirávno je bio vnebésa zameknjemi, ne najšeo drúgih rečih, popisati nebesko kraljestvo, kak té: „Oko ne vidlo, vúho ne čúlo i človeče srcé ne občútilo, kaj je Bog pripravo tistim, ki ga lúbijo.“ (I. Kor. 12.) Takše, tak visike i brezračunane so tvoje dobrote, o Gospod, da preségajo vse naše mišljenje i ves razum človečega dúha!

Sv. Augustin je šteo na prošnjo svojega prijatela Severa napisati nikelko vrstic od nebeskoga veselja. Že se zapré v celico (mala hižička) i prime za pero, da napiše list sv. Jeronimi (Oremoši), da bi tanač žnjim držao od imenitnoga dugovánja. Včasí na to na ednok, kak sam piše, napuni nikša nepopisliva svetlost i prijéten dúh vso celico v šteroj je sedo. Ves prestrášeni čúje zdaj Avgustin prijazen glas, ki ga razumlivo nagovori rekoč : „Avgustin ka delaš? ščés celo morje spraviti v málo posodo, ali pa zemlo obinoti s svojov rokov? Ali ščés videti, štero ešče nikše oko ne vidlo, občútili, štero ešče nikše človeče srcé ne občútilo, razmiti, kaj je neskončano? S kakšov merov boš mero, kaj je neizmerno?“

Bio je to glas sv. Jeronima, ki je rávno tisti den v Betlehemi mro, i s tov prikáznoy sv. Avguština prepričao, da se nebesko veselje, štero je v tistom časi zadobo, nigdar ne da popisati. To istino je tudi sv. Avguštin sledkar potrdó rekoč: „Slava, lepota, veličánstvo, ki bo tam naša blaženost, preségajo vse misli, vse občútke i človeče reči. Kaj je Bog pripravo svojim lüblencóm, prekosi vso našo vero, presega naše vüpanje, našo lübezen i vse naše mišlenje i želenje. Ta bláženost se da doségnoti, pa ne zadosta ceniti, se da zaslüžiti, ne pa popisati.“ Kakša predrznost je teda, či poskusimo poglednoti v knjigó življenja, štera je, kak pravo skrivno razódenje, zapečáteno z sedmériimi pečati, da je nišče ne vuebésaj i ne na zemli odpreti nemore, zvün ágnjeca božega, ki pozna vse skrivnosti v njoj zapisane, i ki bo ednok zvoljenim razodeo vse nebeske čüde.

Ali čirávno smo slabi i nezmožni, li smemo povzdígavati svoje oči proti nebésóm. Iščimo je tečas, dokeč je ne nájdemo; klonkajmo, dokeč se nam ne odprejo, i bodimo prepričani, da nam bo premisslávvanje nebeskoga veselja razbistrilo rázum i napunilo srcé z gorečov lübéznostjov. Ali Bog ne daj, da bi šteo toj skrivnosti bože vole, kak jo imenüje sv. Paveo, priti do korenjá. Naš namen je le, s priprostím srcom i jezikóm si pred oči postaviti to, kaj nam govorita od toga vera i sv. pismo, i ka so svéci od toga napisali. Naj že bo spis od nebés ešče tak slab i pomenjkliv, človeka i miče i tolaži, gda njemi na miseo prihaja veselje, štero ga tam čáka, či ostane zvest (veren) do konca.

Svéta Monika.

Prvo njéno dete, z šterim je Bog njo obdelo leta 354-ga nov. 13-ga, je ono, štero kak svétoga Augustina, imenitnoga očáka sv. matičérkve, časti celi svét. Tak právijo, ka gda ga pod svojim srcom nosila, po Božjen nazviščávamji je vidla že one čúde, štere so se po njem godile.

Te drúgi sin sv. Monike je bio Navigij, tiha i mírna dúša, navékše betežastli, ki se većinoma pri materi zdržávo i njoj né na málo tolažbo i vesélje bio v njeni žmetnih dnévah.

Ešče zednim trétjim detetom je blagoslovo Bog njéni zákon. Bila je deklica po iméni Perpetua. Pobožna, kak mati. Rano je stopila túdi v zákon. Ali ne dugo potom brez dečú dovica postála. Sledkar je notri stopila v on samostan, šteroga je brát, Augustin, že kak púšpek nastavo i tam dokončala svoj žitek. Augustin jo vsigdár za svéto sestro zvaó.

To je bila familia sv. Monike. Zaman je bio oča pogan, zaman je stála proti nevesta, šteroj je Moniko ešče družina tožila, naj bi jo v krščánskoj gojitvi decé zastavilí i njéno delo na nikoj spravili, ali ne so mogli. Iména troje decé Monikine so na oltáre zapisana, spomin njihov nigdár ne miné, dokeč de krščánska vera živela na svéti, kak či bi Bog zráven pokázati šteo, na kaj je mogoča edna krščánska mati esče te, da šáma stoji od vseh odstávljena, ino kak velika sreča je za deco, či pod takšim srcom počivajo, v šterom gori lúbézen do Boga, v šterom cvetéjo krščánske jákosti.

Vsakša mati lúbi svoje dete, ali štc bi mogao popisati lúbézen one materé, šteroj zákonski stališ samo zametávanje, odúrjavamje i vnoge drúge nevole prináša. Takša mati gde indri bi iskala sebi tolažbo i vrastvo na rane svojega srcá, kak pri svojoj deci; oh vej je zdaj

dete njeno vse ka má, ka bi drúgo iskala, za Bogom to je njéno najvékše bogástvo. Tak je túdi bila Monika. Da pri možévi zaman iskala bláženstvo, v gojitvi svoje decé je méla najvékše veselje.

Hodimo samo za Augustinom i obrnimo naše oči proti njegovomi detinstvi.

Ne nam potrebno znam práviti, da Monika svojega deteta gojitev že prvle začnola, kak je ono gučati znalo. Ešče niti to nê trbelo, kabi na svét prišlo! Kak je začútila to velko srečo, da mati postála, dvakrat bole je pázila na sébe, na svojo pobožnost i na svojo čistost. Pobožni knig skoro nigdár ne z rok djála, da je dobro znála, ka ono málo dušico, šteroj ona more dati življenje, že v svojoj maternoj utrobi lahko posveti.

Komaj se narodo Augustin, Monika ga dála v cérkev nesti, či rávno ka so ga krstiti ešče ne smeli, ár je in da ne bila návada, ka bi málo deco včasi po narodjenji krstili. Dugo, več let so mogli čakati na krst. Monika Augustina notri dála spisati za katekhumena, to je med tiste, ki krst čakajo.

Potom se je začnolo njéno materinsko delo. Gojiti dete v právoj Kristusovoj veri. To je Monika sebi za vékšo dužnost spoznala, ár je oča ne márao za nikaj. Augustin je že z mlekom z šterim ga je mati nadájala, tak globoko si v srce potegno lúbav do Jezusa i njegovo sladko ime, da njemi je sledkar to nikaj ne moglo vöspraviti ž njegovoga srcá, ne kriva vera, ne njegova razvú-zdanost, ja ešče — kak mo sledkar čúli — je knigo z velikov žalostjov tá vrgeo, v šteroj je ne najšeo toga iména : Jezus. Oh z kakšim veseljom, z kakšim áldovom, z kakšov vdánostjov je včila Monika svojga máloga Augustina, gda ga tak po večéraj na svoji kolinah držála. — Pripoví-dávala je njemi od neskončane lúbéznosti božje; od ja-

slic, v šterih je za nás na svét prišeo; od križa, na šterom je mro za nás; gučala je njemi od greha, kak lüdo je to, od zametávanja zemelskih zelenj i naslednje právo Kristušovo vero, lübezen krščánsko i düšnovest je vcičila globoko notri v njegovo málo, nedužno srcece.

Oča, či je rávno pogan bio, je záto bio takši gavaler, da je materi to delo ne bráno. Ka je brigala njega vera deteta; vera tá, vera se, naj samo njemi dobro slúžijo posvetne veselice pa zabavljanja. Monika pa drügo tüdi ne želela od njega, naj samo zádive ne meče pred gojitev deteta, vej je ona v tom mela celo svoje vüpanje.

Ali žalostno, kak krátko je vremen, v šterom mati svojega sineka na rokah nosi i sama njemi lahko vceplávle v srcé čütstva práve vere, vüpanja i krščánske lübézni. Le hitro so pritekla leta Augustina; trbelo se skrbeti za šolsko gojitev deteta i tak je prišao tüdi čas ločitvi. Od toga se je bojála Monika! Znála je dobro, da se sin stem odtrgne od njé, v šoli pa Bog zná, na koj ga navčijo, da so te ešče poganske šole bile vsešérom, poganski vučitelje so včili deco, zná biti njemi z srcá stepéjo one pravice, štere je ona tak žmetno tá notri posadila. Záto je Monika ne velike sile delala, da bi dečáka odposlali iz doma. Zaprva ga domá v Thagasti dála v šolo, ka de tü ona tüdi lahko skrb mela na njega.

Človek bi to mogao misliti, ka tisti bister rázum, šteroga je Augustin sledkar, kak sv. maticérkve nájimeitneši vučiteo, pokázao, včasi kak v šolo stopi, svetlo znaménje dá od sébe. Ka bi, nači se je zgodilo! Augustin je zaprva takšo vtraglivost kázao do včenjá, ka njemi je pár trbelo iskati! Včiti se, to njemi nikak ne šlo povoli; kaj prej to vsigdár tam poslušao: eden, dvá, tri . . . dvá pa dvá je štiri . . . itd. Diački jezik, pa svoj materinski, punski jezik je lübo, pa tüdi záto se obá rad včio. Večkrát je tüdi kaštigani bio od svoji vučitelov. To je samo povekšávalo njegovo odórvávanje do včenjá, skrivati se začno,

večkrát ne šo v šolo, nego igrat se s priátlí svojimi i tak svoje učiteľa, očo ino mater noro.

Tá vtraglivost i odirjávanje vesenjá — žalostno je ne bila jedina falinga Augustina. K tomi je priložena bila njegova gizdost, nerédno hrepenenje za diko i část, velki nagib na sprevédnost, igre pa na vesélje. Z ednov rečjov, tista poganska krv, štero je dobo od oče, Patricia, je začnola vreti po njegovi žilaj včasi, kak je malo odráseo. — A poleg toga pa nepozábimo záto, da je Augustin imeo túdi dobre lastivnosti. Lúbo je nad vsem pravico; bojao se je jáko od nepoštenosti; bio je ovači túdi dobroga srcá pa ka je nájvékse, svojo mater je preveč lúbo. Ka má biti s toga deteta? Štera krv de močnejša, ali poganska očinska, ali krščánska materinska?

Augustin je pomali odrásao; šole domáče je zvršo i trbelo se skrbeti za njegovo dale šolanje da je domá duže ostáti ne mogao. Oča jo gizdav bio na svojga siná, ár je Augustin záto poleg svoje vrtaglivosti jáko bistro pamet meo. Kvár bi bio domá staviti dečáka, si je premišlávalo oča. Na dobro je, Augustin ide dale v šolo, to je dokončao domači hižni tanáč, oča pa mati, ali kama to je bilo ešče pitanje? Ne daleč od njihovogá doma je bio eden máli várašek, poiméni Madanra. Sem odpela Monika svojega siná. S skuzami zeme slovo od Augustinca i njemi dobre tanače na srcé naloži, kak se more oponášati pa dobro včiti, povrné se Monika nazáj na svoj dom stém mišljenjom, da je siná v dobro mesto správila. Nesrečna mati vsigdár rájša več bolšega misli od svojega deteta, kak pa kabi si dála domisliti, da je njéno dete rávno takše, kak ova drúga deca, pa nikaj ne bolše. Ona je tak mislila, ka tú njénoga deteta nemre dojtí nikša nevarnost; ne je daleč od njega, či bi čúla, ka je v pogúbelnosti, hitro lahko do njega príde i tak pá nazáj njega na právo pot správi. Ne je znála, da se tú začne njéna kalvária pa ne samo njéna, nego Augus-

tinova tūdi. Augustin je blūzi 14 let star bio, gda je na sēbe bio niháni. To je pa tisti čas, šteroga se že začnejo pobūdjavati v človeki grehšne nasládnošti. Augustin je pa tak preveč vrele i nágle krvi bio, grehšne nasládnošti i hūda poželenja so ga tak li hitro v svoje zanke dobile. Tisto odlášanje včenjá, štero je prvle pri sebi čūto, je več minolo, zdaj močno léže k včenjej, dūša njegova žéjati začne znanost. Čte imenitnih grčkih i rimski vučitelov knige, v šterih knjigah pa poleg méda tūdi jáko dosta čeméra bilo te, da so ešče ne bile od nesnajžnosti očiščene. Njegova želna dūša vse notrizéla i to je bio tūdi eden zrok njegovoga spadája. Što nebi sprevido, kak velko moč májo na dūšo lagoja čtenjá i božne knige! Na pobūdjenjé grešnih nasládnoštih ne trbe drūgo, kak naj samo človek božne knige čté. I či k tomi pridenemo neverne prijátle, z šterimi se Augustin pajdášo, lagoje tovaršije, štere je pohájao, te si lahko premislimo, ka ne mogoče, ka to vse ne bi na kvár bilo njegovej gingavoj i čūtlivoj dūši. Vučitele je navékše tūdi takše meo, od šterih sam právi, ka so bole napiti bili čeméra, kak on sam.

Té čemér se pa hitro dale razlevao po njegovih žilah tak, ka že vu svojoj cvetéčoj mladosti — vej je ešče samo 14 let star bio — se toži, ka nikšo nepoznáno nemirovnost čūti v svojem srci. „Lūbiti i od drūgi se lūbiti“ — to je želo, to je iskao zdaj nevtrūdlivo, tá nečista telovna poželenja so stopila gor zdaj v njem, od šterih se náglo ne mogao osloboditi, čista lūbézen je več nepoznána bila pred njim. To trnje je pa náglo raslo, ne bilo koga, ki bi je klesto. Nerédni stáliš svoje dūše je skrbливо zakrivao pred vsemi, niti njegovi prijátelje so ne znali, kakši vihér divjá v njegovom srci.

Poleg toga svojega notrášnjega i grizéčega betega je záto Augustin svoje včenje ne zavrgao. S svojov bistrov pámetjov i z zrelim rázumom se li hitro glasovitno imé

spravo, visoko se gorzdigno nad svojimi priatelami, ki so z nevoščentjov glédali na njega. Tomi se pa nišče ne tak veselio, kak njegov oča, Patricij, ki je gizdav bio na svojega imenitnoĝa siná. Dokončao je zátó v sebi, ka Augustina naj v Madauri šole opravi, či v Rimi ravno ne, ár bi to premoglo njegove moči, ali v Karthago váraš ga zátó pošle na oprávlanje višesnjih šol. Tak si je začno premišlávatí, ka Augustin zdaj na konci leta domo pride z Madaure, pa te edno leto domá ostáne; dotečas nikaj prišparajo, pa ga te lahko dale dájo v šolo. I tak se je zgodilo. Augustin domo pride, Monika ga z velikim veseljom sprimle, kak svoje drágo, nedužno dete, ona je njega ešče za nedužno dete držála! Ne je znála, kak se Augustin v Madauri spremeno. Či bi zdaj Augustin telko dūševne moči meo, ka bi razodeo materi svojo nestálnost, svoje nevarne nasládnosti, štere so ga tak jáko pekle v srci, kak zlehka bi ešče zdaj protistao nevarnosti, ona bi njemi gotovo znála dober tanáč dati i vrástvo na njegove dūševne rane. O ka edna mati ne bi včínila za svoje dete, jeli bi bila daritev, štero ona nebi doprinesla za svoje lūbo dete, naj samo more njé z nevarnosti odsloboditi. Či bi Augustin to včino, nebi bilo kesno, pa bi rešo svojo mater od vnogi nevol i sebé od veliki skūšnjav, ali ne je meo telko moči; zakrivao je svojo nemirovčino. Pa kak bi se lahko zdaj domá pod voditelstvom svoje materé omočo na prišestno vojúvanje, štero je v Karthagi na njega čakalo. Vse je zobston bilo, šo je dale po svojoj poti proti pogúbelnosti. Hūdi dūh pa tūdi ne spao, dávalo njemi je delo, nečisto delo, od šteroga se Augustin sam zosagao, ár etak piše od sébe: „Da sam svoje včenjé pretrgno i domá klanťúvao, nečista mišlenja i grešna poželenja so me grozno mantrala.“

Augustin je ne bio sebov zadovolen. Med grehšnim veseljom se ne čúto bláženoga. Mirovčino i bláženstvo je iskao, ali zaman, ne je mogao nájti nindri, tem menje

je najšeo slobodnost, to senjo, štera vsakoga mladénca srcé tak hitro k sebi povábi i tem hitrej ga zapela. Njegovo srcé je več tūdi ne bilo slobodno, nespametno je dolzavézao. Sam se sledkar etak toži: „Jaz nesrécen, tak sam mislo, da sam sloboden, ali ne sam vzeo vpamet, da svojga lanca verige kovém. Gda sam mislo, ka slobodnost vživlem, te sam djao svojo glavo pod žmeten železen járem, od šteroga sam se več ne mogao odsloboditi.“

Augustin se záto ešče ne scela od Bogá odtrgno, v molitvi je začno obrambo iskati proti svojim velikim skūšávam. Ali zaman je bilo njemi vse, da je ne meo právoga nakanenja se pobolšati. Roké je toti proti nébi zdigno, proso je jákostno življenje, da se pa bojao, či bi ga Bog resan poslúno. Kričao je k Bogi: Daj mi, Gospodne, čistost i zdržnost, da pa včasi pridjao: samo ešče ne . . . vej sledkar, ešče malo naj vživlem svet! — Bojao se nesrécen, či bi hitro mogao tá niháti grešno življenje, v šterom je tak velko veselje meo.

(Dale.)

Podobe iz življenja vogrskih slovincov.

Botra Gêta „križmo“ nesejo.

Navada je porodnici jesti nositi. Istina, ka porodnica si z tistoga dostakrat malo haska vzeme, ali da je navada, se je vsaka botra poleg dūšne vesti drži. Držali so se je naša Gêta tūdi. Dobra kokošeča župa, vrtanke, gibanice, povitice genjene i presne, kroflni ali fanke to vse je pomali v košaro prišlo, ž štere je te že kakša pernata stvar tūdi vujškar nogo držala, bár je perja zdaj že nê nosila, najviše je pa v njej glavo noso ništérni pintec z dobrim lotmerčkim vinom. To vse so nosili Gêta porodnici, kak i drūge botre, samo, ka njihov

namen je nê bio, naj se vöpokažejo nego naj pomagajo. Nosili so zato na večkrat i posebno v začetki, gda si je porodnica ešče ne mogla pomagati, pa teliko, ka so domači lahko potrošili, ne ka bi njim spisnivilo ali paobtrdnolo. To so tûdi pazko meli, ka so na pravo pomoč bili porodnici. Pomogli so njoj hrambo, deco v red vzéti. Naj raj so se pa mûdili pri sirotaj. Na siromaško mater Božo so si te zmislili, štera je v štali nikše pomoči ne mela, gda je Jezusa rodila i so si večkrat zdehnoli; „Marija tak rada dvorim toj porodnici, tak da bi tebi dvorila.“

Gda je déte odraslo, — od šteroga si gučimo — je dečak bio, i že leta star, so nesli „križmo“ za njega. „Križmo“ se pa zove dar za dete! Kranšćak se kûpi za dečka, robec za deklo i kakši oblečec. V drûgi krájaj pa drûgo. „Pod povoj“ tûdi kaj skrijejo rade botre, kaj beloga, srebrnoga, včasi ešče papérnatnoga, ali zlatoga, ali vse povsedi je to ne návada. Križmo pa gda so prek dali z nikimi drûgimi dari, so dečkeca poleg navade tûdi skopali. V našem kráji vse botre tak delajo. Ali Geta so pa ešče nikaj drûgo tûdi té hip vselej včinoli, kaj se vsem botram najtopleje prepórača, štere so dozday to ne činile. Dovoljenje so prosili od starišov, ka smejo dete v cerkev nesti i je tam blagosloviti dati. Se ve, da so stariši radi v to privolili, dûhovnik pa so s prelepimi cerkvenimi molitvami radi blagoslovili dete, naj čisto ostane na dûši, kak se je zčistilo po kopanji v teli.

Naroden.

Mêsec Jezušovoga Srca

je junij. Vsaka dûša, štera žele globoko zapisana biti v to Srcé lûbléno i z njega nikdár ne zbrisana, naj si sledece dobro zapomni !

Ki meseca junija vsaki den niko posebno pobožnost zvršijo, dobijo

1. vsaki dén 7 letni i 7 štiridesetdnevni odpústek ;
2. eden popolen odpústek če te mesec, ali prvi osem dnij meseca julija cerkev štero pohodijo. (Delaven den k meši iti v té namen, je zadosta.)

3. Ki razširjavajo pobožnost Srca Jezušovoga to je molijo, gučijo, se prečiščávajo ali druga dobra dela oprávlajo v té namen, naj se meseca junija vsaki dén navuk drži na čast tomi Srci i kem bole naj se na hasek dúševen zvrši, po vsakom svojem dobrom deli v té namen opravljenom dobijo 500 dnéven odpústek i meseca junija po vsakom prečiščávanji popolen odpústek.

4. Odpústki preveliki za dúhovnike i tiste cerkve, kje se té mesec Srci Jezušovomi na čast vsaki den navuk drži, ali konči 8 dni na náčin svetoga misijona. Da ne vemo dozdej fare, gde bi se ta pobožnost v to formo vršila, se nam za nepotrebno zdi té odpústke objaviti. Daj Srcé Bože, da se kem hitrej najde takša cerkvica, gde se bo tá pobožnost troja túdi med nami vršila. Ti odpústki so dáni l. 1902. maj. 30 ; 1906. aug. i 1908. januara i se smejo za dúše v vicaj túdi zročiti.

Kakšo pobožnost bi pa opravili té mesec? Zmolite vsaki dén litanije Srca Jezušovoga i vsaki dén zdehnite pri vsakoj težávi i vsakom trúdi, slabom vremeni z ednov rečjov pri vsakom trplenji: *Jezušovo Srcé, tebi na čast to méрно zatrpim.* I v obilnosti ste dobro posvetili mesec Srca Jezušovoga.

Sv. Ivan Krstitel.

ak dete se nam predstavlja na tom kepi. Prinjem je agnjec. To pomeni, da je on kazao na Jezúša pri Jordan vodi rekoč „*Glejte! Agnjec boži, glejte ki odjemle grehe sveta*“ (Jan. I. 29.) Jezúši je

bio rod; Toga Prečista Mati je bila najpre v bližnjem rodi ž njegovimi stariši, sv. Zaharijom i Elizabetov. Jezuš ga je posveto iz materne Marijine utrobe, gda je on

ešče tūdi v utrobi svoje matere bio, to je rešo ga je greha izvirnoga (poprijétnoga), kaj pri nas sv. krst napravi. Pri toj priliki je pozdravila po sv. Dūhi presvetlena njegova mati Bl. Devico Marijo z rečmi, „*Blažena si ti*

med ženami i blažen je sad téla tvojega“ (Luk. I. 42.) Svetost njegova je tak velika bila, ka je Jezuš sam pravo od njega, ka vekšega mati zemelska në porodila, kak je on. Herod ga je dao obglaviti, gda se njemi je ples Herodijadine nejkove priležnice hčeri do padno i bi njoj oblúbo, da njoj dá, kaj koli ga bo prosila. I da je ona glavo Ivana krstnika prosila, to njej je dao. Gledajte kak velikoga svetnika je moro ples!?

Novi popolen odpústek.

Vsako prvo soboto meseca dobi vsaki krščenik popolen odpústek, če se spove, prečisti, na namen svetoga očé moli (kaj se moli, glej knižice Hodi k oltarskomi Švestvi 124. stran) i Blaženoj Devici Mariji za razžalenje njénoga prečistoga Srea nikše zadostilo prikáže. Párkrát zdehnoti »*Devica Marija, moja dobra mati, jaz tvoje ponizno, čisto, potrplivo dete ščem biti*« je že dobro zadostilo. (Eucharistia 1913.)

Greh je najvekša nesreča.

Strašna toča je ravno pred žetvov celo pole pobila. Lúdstvo je malo ne zdvojilo. Eden stari, seri možek je pa ldvojlive svoje veščare z temi rečmi tolažo: „Zaistino veika nesreča, ali itak ne tak velika, kak eden smrten greh; ta nesreča nam samo zavolo zime dela skrbi, eden smrten greh bi nas pa vso večnost onesrečo. Vzemimo hvaležno to čútno kaštigajočo božo desnico za pomirenje i zadoščenje svojih grehov.“

(Mária Kert. M. G. jeznit.)

Novi plivanuš v Tūrnišči so g. Sakovič Jožef bivši dolnjisinički. Na Dolnjem Siniki so pa postali bivši sobočki kaplan Dr. Lenaršič Mirko za plivanuša. Daj Jezušovo Srce obema stanovitno gorečnost za rešenje nemrtelnih dūš.

V South-Bethlehemi, kje je do 3000 slovincov z naše vogrskje domovine, namemijo ti naši bratje samostalno faro nastaviti i si cerkev povati. Kak nam pišejo, ondotni milostiven pūšpek je podpirajo v tom deli i je vūpanje, da v kratkom precu velika šuma na te cio vkūp pride. Devica Marija daj, naj se tvojemi Božemi Sini na čast ubogoga lūdstva žela dopuni.

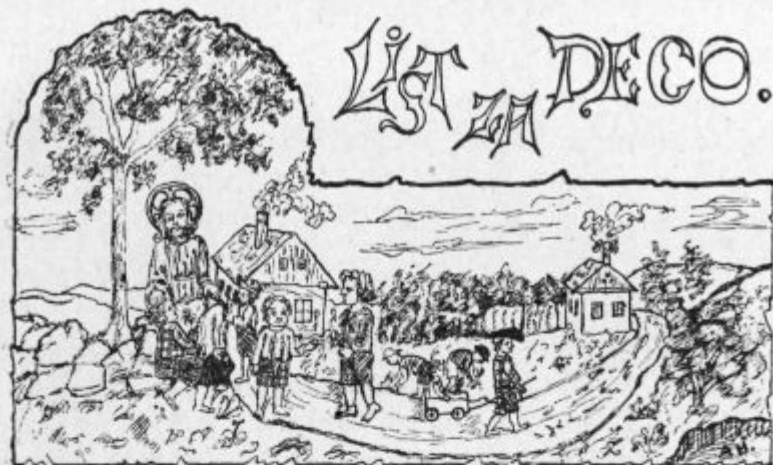
V Bridgeporti je 700 naših slovincov. Do zdaj so ne meli slovenskoga dūhovnika. Zdaj ga že majo od januára toga meseca, po imeni pt. gosp. M. J. Golob-a. Dober dūhovnik bi njim radi dūše rešili, radi bi njim tūdi edno cerkev zozidali. Samo, ka iz 700 jih komaj 200 pohāja cerkev. Izseljenci, kaj je tomi zrok? Ne ste meli dū-

hovnika i odvadili ste se cerkvi. Dobre dušice, zdaj gamate idite zato za njimi, hodite redno k sv. meši i spovedi, življenje je kratko, večnost pa nigdár ne mine. I če bo ta nesrečna? Strašno bi bilo na veke trpeti. Vaš duhovnik vas čakajo vsaki dén — a ne sami, nego z Jezušom.

— —

V Lourdesi je preminoči mesec čüdno ozdravljena poprošnji Bl. Dev. Marije Rimpfl Rosamunda, nūna z Šoprona. Zrdavniki so jo ne mogli ozdraviti, hrbet njej je gnilo i komaj so jo v Lourdes spravili. Popolnoma zdrava je prišla domo. Hvala Mariji!

Lourdes.

Draga dečica. Dale bom vam zdaj razlagao od pri-kázni lorsche. Pajdašici Bernadetkini sta zvedile od nje, kaj je vidila, ali samo z tem pogojom, da ne smeta ni-kom to ovaditi. Pa sta. Marika, sestra Bernadetkina je povedala vse Materi. Pa to je dobro včiniła. Da stariši moro vse znati, kaj deca delajo, je dobro, ali slabo. Da Jezusi bodo mogli od njih račun davati. Greši zato tisto dete i Jezusi se zamêri, štero ne ovadi, če je kaj prika-calo. — Ali mati Bernadetkina so nikaj ne šteli z toga vervati. „To je deteči guč,“ so pravili. „Kaj morem jaz od tvoje sestrice čüti?“ so jo za tem pitali i poglednoli.

Ona je pa vse dopovedala, kaj je vidila. Mati njoj pa odgovorijo „Zmotilo si se moje dête, nikaj je tam ne bilo. Ti si mislila, da kaj vidiš, ali po istini si nikaj ne vidila to so nore domišlije, dečinske norije.“ Ali Berna-detka je trdila, da je istina, ka je pravila. „K pečini mi pa več ne boš šla“, so njoj mati pravili resno, „jaz ti to prepovem.“ Ta zapoved se je težka zdêla Bernadetki, da bi preveč rada ešče tisto lêpo gospo vidila, ali podvrgla se

njoj je, da je bila dobro dete i je vsigdar na prvo reč brez protivne reči bôgala mater.

Dečica draga, delajte tûdi vi tak! Jezus je to pravo, da tisti njega boga, ki stariše boga. Kak velika plača bo za takše lepo boganje, kak je Bernadetkino bilo, pri njem v nebi!

Požrtvovalna*) dečinska lûbezen.

Sv. misjon je bio v ednom vekšem mesti. Eden misjonar so ravno o velikoj vrednosti trpljenja govorili i pridjali ešče, ka vnogokrat zadobimo po trpljenji tisto miloščo, štero smo si z molitvami ne mogli sprostiti. „Ščete, naj se štera grešna dûša povrne? — so dokončali svoj govor — če tak, molite za njo, to je dobro; ali če stalno posluhnitev čakate od Boga, te prikapčite k molitvi malo trpljenja tûdi.“ Te reči so globoko genole edno nazoče dete. Za Maričiko so jo zvali. Komaj je mela 12 let. Njeni oča je v robstvi ednoga grdoga greha bio; celô se je na pilo dao. Mati njena je nemo trpela pijanoga moža grobijančivanje; dosta je mogla prestati. Deklička je pa vnojo jokala, gda po skrivoma, gda pa očivesno zavolo te družinske nesreče.

Gda je po predgi domo prišla, je pravila materi:

— Mama, ne boš dugo trpela, zdaj že znam, kak moreve na dobro pot spraviti oča.

Čûdeč se zgledne mati na svojo hčerko i jo spitalve, ali Maričika je svoje skrivnosti ne ovadila.

Drûgi den je ravno pri obedi sedela družina. Maričika je samo župo i falačček krûha jela.

Si betežna Maričika? — pita skrbna mati svoje dete.

Zakaj ne jéš, dete? — spitalve nadale oča.

Že mi je zadosta, ajta.

Oča je mislo, ka to z kakše detinske zafrdocnjenosti dela i zato se je več ne brigao za dete.

Te den večer je oča poleg navade pá, kak dež pijan

*) Žrtev se zove tista reč, štera se je v starom zakoni v cerkvi na ognji požarila. Požrtvovalna je zato tista lûbezen, štera požari, požge svojo volo zavolo dobroga Bogá.

prišo domo. Na njegov krič i preklinjanje se je z strahom prebūdila deklica i srce se njoj je z novov žalostjov napunilo. Pri obedu prišestnoga dneva je samo krūh i vodo vzela k sebi. Mati je žalostna i pobita postala, oča se je pa z čemerami zdro na njo :

— Jej, ti nori stvor !

Ne bom jela ajta — odgovorilo je dete mirno, pa odločno — jez sem najmre dobromi Bogi obečala, ka bom vsele nikaj trpela za tebe, gda pijan prideš domo i se mama zavolo tebe jokati more.

Ta odkrita reč deteče dūše i njenoga maloga srca ta požrtvovalna lūbezen je genola močnoga moža. Zamišleno je nagno glavo i pod celim obedom je reči ne z sébe pūsto. I gda je za odvečara po svojem posli šo, zmerom je to mrmrao :

Hm, hm, obečala sam dobromi Bogi, obečala sam dobromi Bogi.

Večer je trezen prišeo domo med sovjo familijo, i prišestni den je deklička z najbolšim tékom zavžila svoj obed. Vesela je bila cela družina.

Žalibog, radost je ne dugo trpela. Močna strast je prebivala v tom moži. Za ništerne dni je pá pijan prišo domo. Tiho je prišo. Ali deklička je zato li ovarala, ka je pijan prišo domo. Na drūgi den se je pá začela postiti. Oča jo vido i do dna srca se je geno. Strašna dūšna vojska ga je napadnola ; mati je jokala, dete je pa mirno i resno ostanolo.

Maričika ! nagovori hčerko s tresečim se glasom oča — boš nadaljávala svoj post ?

Da — odgovori mirno deklička — tečas bom se postila, dokeč ali jaz ne merjem, ali se ti ne povrneš.

I za temi rečmi je pripovedala oči misijonarvo predgo i je izjavila, ka se je nakanila dobrovolno tečas kaj trpeti, dokeč si oča svoje strasti ne zvūzda.

Oča je spoznao, da ga je zavadila.

Dete moje — skriči tesno obinovši i kūšivši svojo hčerko — zmagalo si. Mama ti ne bo več za mojo volo jokala. Pelaj me k tistomi misijonari. Z božov pomočjov hočem svoje obečanje zdržati.

Svoj sklep je zapečato z vrednim prijemanjom svestev i od te vūre mao je reč svojo zdržao. Požrtvovalna lūbezen njegove hčerke ga je rešila z nevolnoga robstva greha i strasti.

(Máriakert : P. J. jezuit.)

Glejte Tinka
Tü Dominka
Kak čemerno gléda!
Nega vendar réda!
Zato nosi
Na motvozi
Strašno ostro sáblo,
Da bi lehkaj dáblo
Zmágo v bojni
V črnoj gori.

Pošta.

Miroslav. Škoda, da ste kesno poslali vaše delo. Te so rokopisi že odposlani bili. Edno popravljeno zato objavimo. Hvala.

Andraš. Somboteo. Prosin namesto y-na j pisati i kem rečiše rede, i kem vekše črke da je bodo v štampariji znali bole prečiteti.

Blagr G. Franc Seršen. Ljutomer. 3 K. za list sem dobo. Pristrēna hvala.

Drobec Stefan Wien. 2 K. na list sem dobo. Ali plačali so ga že vaša tetica iz Poterne tudi. Zdaj mi te naznanite, na koj naj tidve koroni obrnem. Ostaneta za lista stroške, kepe, itd? Ali je za pridoče leto, kot naročnino naj v račun vzemem?

Edšidt Stefan Gederovci. 10 koron podpore za list, ki si mi jo zroč v svojem i svojega brata Hermana, samostanskoga vratara v Celji imeni, sem zahvalno sprejeo. Bog plati i razširi to navado. Tudi lepa hvala za dopisnici iz Rima mi poslanive.

Jelenske farnice so nam edno razglednico poslale, štere eden kraj nosi kep genovske Marijine cerkve, drugi pa tožbo, da so v dvoje mesto hodile k spovedi i ne sprejete bile. Da ste si imen ne podpisale, ne moremo vaše tožbe gorvzeti i vam pomagati.

Kelenc Martin, Kutina. 2 K 80 f. sam dobo. Oča vam ešče živijo, dao sem njim glas.

Odpustki.

Junij.

13-ga	popolen odpustek	za tretjerednike ;
15-ga	" "	" družbo živoga roznoga venca ;
19 ga	" "	" tretjerednike ;
22-ga	" "	" družbo karmelskoga škapulera ;
24 ga	" "	" tretjerednike, družbo olt. Svestva i karm. škapulera ;
29 ga	" "	" tretjerednike i vesoljna odveza : za družbo živoga rozn. venca, olt. Svestva, Srca Jezuš voga ; karmelskoga škapulera.

Julij.

2-ga	" "	" družbo karm. škapulera ; vesoljna odveza za tretjerednike ;
3 ga	" "	" družbo olt. Svestva i eden šterikoli den meseca
4-ga	" "	" družbo Srca Jez. ali prvo nedelo ;
7-ga	" "	" tretjerednike ;
8 ga	" "	" tretjerednike.

Dari.

Na čerensovsko cerkev.

Ros Matjaš i Bohneč Števan sta nabrala v Chicagi na čerensovsko cerkev i podpisanomi poslala, kak je že v 1912 list objavo 1050 koron.

Z teh penez sam dao

1. Za lajstranje	452 K 66 f.
2. Za 2 posvečnjeka i rože porcelanske	342 „ 40 „
3. Za 2 podlagi pod posvečnjeka	52 „ — „
4. Za 4 palme na veliki oltár	47 „ 10 „
5. Od železnice plačao za pošilanje cerkvenih darov v Sarajevo siromaškim katoličancom na pomoč.	22 „ 25 „
6. Za foringe po cement, posvečnjeka, zavijanje cerkvenih darov	15 „ 70 „
7. za rešenje naročenih rečih z pošte i železnice i za razna pisma	9 „ 18 „
vkup	951 K 29 f.

Ostalih 98 K 71 f je Marjanske družbe penezam prišteto i ostane na luster. Vse kvitinge so g. plebanoši i Ros Matjaši notri prikazane. Ostali penazi so v kaso položeni. Vsem darovnikom Bog plati.

Klekl Jožef

plebanos na pokoji v Crenslöveh.

Na misijonare.

Lepo razlaganje o misijonskoj dužnosti popisano od g. Sako-
viča je vnože dšše vužgalo na lübezen do razširjenja Jezusove česti
i njim odprlo žepe na darüvanje na té nájlpeši namen. Posebno vrel
so bili v tom siromaški slovenci iz gor Dolnjelenpavskih, šterim go-
tovo bo Jezusovo božansko Sreč obilno povrnlo po požrtvornost
da vnoži so si poistino od lamp odtrgali dár i dali stradajočemi,
dšše žejajočemi Odküpiteli. Pa bi té dšše pozabo gda smileni paster?
Oh nigdár ne! Darovniki so sledeči: Tretjeredniki *Dolnjelendavski*
2 K 60 f; Rengeo Martin z *Hotize* 1 K; Zenkovič Kata z *Hotize*
2 K; Horvat Štefan z štajarskih *Moravec* 20 f. Zenkovič Marijanka
z *Kapce* 1 K; z *Dolnje Lendave*: Kramar Stevana dovica 1 K;
Špilak Bara 80 f.; Bogdan Stevana žena Pepa 1 K 50 f.; Jaklin
Janoša žena 1 K 20 f. - Cigan Jelena 1 K; Prša Jožefa žena 1 K.
Neuvirt Andraša žena voditelica edne rože, škapulerska kotriga 1 K.
Rapuša Floriana žena 1 K; Levašič Jožef 1 K; Hozjan Ferenc 1 K
20 f.; Levašič Mihál 1 K; Kelenc Marka dovica 60 f.; Lebar Mar-
tina žena 60 f.; Tratnjek Števana žena 50 f.; Vuk Ferenc žena
60 f. - Hozjan Petra dovica 40 f.; Zak Mauricij 10 f.; Tibaot Šte-
vana žena 40 f.; Kúhar Jožef 1 K 40 f.; Kopinja Janoša žena 40
f.; Žerdin Ivana žena 50 f.; Skalič Ana 50 f.; Žalik Jožefa žena
30 f.; Šernek Verona 40 f.; Hozjan Jožefa dovica 30 f.; Zorko Jo-
žefa žena 30 f.; Lonko Marija 50 f.; Kocet Martin za rožo 4 K;
Pavel Elizabeta z *Poterne* 3 K; Z *Dolnje Bistrice*: Kelenc Julia 2 K;

Haužič Kata 10 f.; Kohek Treza 4 f. Gabor Kata 30 f.; Kolenko Kata 20 f.; Marton Štefan 20 f.; Marton Kata 20 f.; Šernjavič Marija 20 f.; Lutar Kata 20 f.; Horvat Magda 20 f.; Balazic Kata 20 f.; Ritlop Ana 20 f.; Žižek Peter 20 f.; Horvat Treza 40 f.; Lonec Marija 1 K 20 f.; Krampač Aga 40 f.; Šuster Ana 20 f.; Tkalec Kata 50 f. Kreslin Ana 2 K; *Z Trnja*: Horvat Janoš 2 K 4 f.; Tkalec Ana 1 K; Šarjaš Štefan 50 f.; Denša Jožef 60 f.; Sobočan Ana 20 f.; Sobočan Bára 20 f.; Sobočan Jožef 20 f.; Horvat S. Matjaš 1 K; Bohnee Jožef 20 f.; Sobočan Jožef 20 f.; Cipot Matjaš 20 f.; Denša Peter 50 f.; Krampač Jožef 20 f.; Stanko Ana 40 f.; Petek Martin 20 f.; Ros Magda 40 f.; Hozjan Štefan 30 f.; Kosija Tomaž 40 f.; Šarjaš Martin 20 f.; Vinčec Jožef 20 f.; Šarjaš Marija 14 f.; Hozjan Martin 10 f.; Žoldoš Martin 20 f.; Hanc Martin 20 f.; Matjaš Marija 20 f.; Hanc Treza 20 f.; Hozjan Martin 20 f.; Peterec Treza 20 f.; Peterec Kata 20 f.; Vuk Štefan 10 f.; Ritlop Martin 10 f.; Kolenko Ivan 50 f.; Krampač Štefan 20 f.; Kolenko Ivan 50 f.; Krampač Štefan 20 f.; Kolenko Marija 40 f.; Horvat Ana 20 f.; Horvat Kata 20 f.; Vogrinec Geta 40 f.; Kozlar Ana 10 f.; Dominko Marija 1 K; Kocet Kata 20 f.; Kotnjek Mihál 20 f.; Šarjaš Marija 10 f.; Žoldoš Štefan 10 f.; Hozjan Kata 16 f.; Hozjan Marko 20 f.; Kolarič Mihál 40 f.; Doma Jožef 30 f.; Kostric Marija 20 f.; **Z Žižkov**: Ritlop Klára 40 f.; Žižek Ivan 1 K; Žalik Matjaš 20 f.; Sobočan Ferenc 20 f.; Frátar Treza 20 f.; Sobočan Franc 20 f.; Törnár Ana 30 f.; Škafar Matjaš 40 f.; Krao Martin 20 f.; Tibaot Štefan 20 f.; Ritlop Ivan 20 f.; Horvat Matjaš 20 f.; Horvat Štefan 20 f.; Cigan Jožef 1 K 50 f.; Cigan J. P. 4 K 80 f.; Skergét Anton 50 f.; Kavaš Štefan 30 f.; Cuk Anton 20 f.; Zver Matjaš 20 f.; Kramar Matjaš 40 f.; Gerič Štefan 10 f.; Špilak Matjaš 10 f.; Hozjan Matjaš 10 f.; Ritlop Štefan 50 f.; Žižek Štefan 30 f.; Koštric Martin 1 K; Čurič Ana 20 f.; Koštric Jožef 1 K; Kramar Treza 24 f.; Bežek Ana 20 f.; Koštric Jožef 20 f.; Kocet Kata 60 f.; Prša Marija 40 f.; Prša Kata 20 f.; Žižek Kata 40 f.; Žerdin Martin 20 f.; Krampač Marija 10 f.; Krampač Kata 1 K; Bomblek Verona 20 f.; Prša Janoš 40 f.; Prša Ana 1 K; Tompa Kata 1 K; Čurič Jožef 20 f.; Grůskovnjak Mihál 20 f.; Hanc Ana 50 f.; Kramar Jožef 20 f.; Čurič Štefan 60 f.; Jerebic Kata 60 f.; Vogrinec Ivan 20 f.; Žižek Jelena 20 f.; Žalik Štefan 5 K; Šarjaš Marija 40 f.; Godina Janoš 20 f.; Lonec Marko 50 f.; Tibaot Jožef 20 f.; Prša Štefan 1 K; Horvat Martin 20 f.; Oelec Janoš **od Sv. Bodenika** 50 f.; Horvat Verona z **Čerensovec** 10 K; Vkup 100 K 42 f.; Odposlano na rázne salzijanske misijone v Turin.

Na veržejski samostan.

Z čerensovske i tórjanske fare je vkup prišlo 63 K 30 filero v. Te samostan je na veliko pomoč nam slovencom vogrskim i vsigdár bole bo. Podpirajmo ga zato po mogočnosti. Dare za njega naš list tudi i nadale gori vzeme i v dotično mesto odpošle.